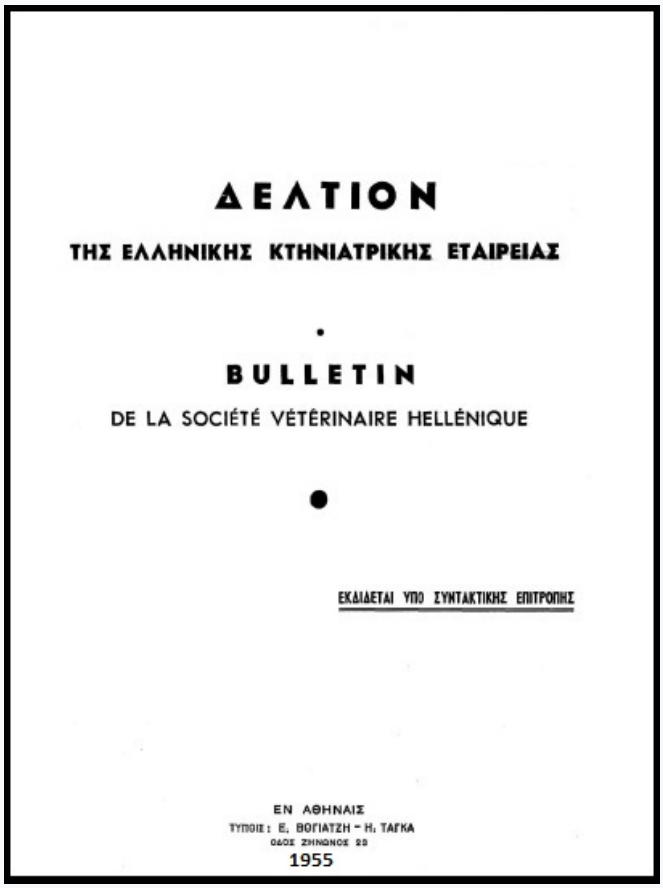
ePublishing

ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ
EKT NATIONAL DOCUMENTATION CENTRE

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 6, No 2 (1955)

Analyses

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: 10.12681/jhvms.17639

Copyright © 2018, Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0.

To cite this article:

Εταιρεία Ε. Κ. (1955). Analyses. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, *6*(2), 822–825. https://doi.org/10.12681/jhvms.17639

https://epublishing.ekt.gr | **e-Publisher:** EKT | **Downloaded at:** 29/03/2024 10:50:33

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

KENDRICK, TUCKER, ANDERSON - PEOPLES: **Νιτρικὴ δηλητηρίασις βοοειδῶν ὀφειλομένη εἰς κατανάλωσιν τοῦ φυτοῦ Silybum Marianum.** (Nitrate Poisoning in Cattle due to Ingestion of Variegated Thistle) J.A.V.M.A., Vol. 126, Jan. 1955 Page 53).

Οἱ συγγραφεῖς ἀναφέρουν περιστατικὸν ἐπισυμβὰν κατὰ Μάϊον ἐν Καλιφορνίᾳ 9 θανατηφόρων δηλητηριάσεων ἐπὶ συνόλου 60 νεαρῶν βοοειδῶν τὰ ὁποῖα τὴν προτεραίαν εἶχον βοσκήσει ἐπὶ νέας βοσκῆς ὅπου τὸ «Γαϊδουράγκαθο» ἐφύετο ἀποκλειστικῶς καὶ ἀφθόνως.

Συμπτώματα: Κατάκλισις. Βλεννογόνοι κυανοί. Σφύξεις 150 κατὰ λεπτόν. Ἀναπνοὴ ἐπίπονος καὶ ταχεῖα. Διάρροια. Συχνουρία μὲ οὖρα ἄχροα. Τὸ πάσχον ζῶον ὑποχρεούμενον νὰ ἀνορθωθῇ πράττει τοῦτο ἀσθενῶς καὶ μὲ δισταγμόν. Αἷμα χρώματος βαθέος σοκολάτας.

Ἀλλοιώσεις: Αἷμα μὲ τὴν αὐτὴν χροιάν. Μετρία φλεγμονὴ τοῦ βλεννογόνου τοῦ ἡνύστρου. Περικάρδιον: ὑγρὸν αἱματῶδες. Ἐπικάρδιον μὲ ὀλίγας πετεχείας. Τὸ φυτὸν εὑρίσκεται εἰς μεγάλην ποσότητα ἐντὸς τῆς Μεγάλης κοιλίας. Ἐργαστηριακῶς διαπιστοῦν εἰς τὸ αἷμα τὴν ὕπαρξιν Μεθαιμοσφαιρίνης, δεῖγμα δηλητηριάσεως ἐκ Νιτρικῶν ἁλάτων.

Χημικὴ ἐξέτασις τῶν στελεχῶν καὶ φύλων τοῦ S. M. συλλεγέντος ἐκ τῆς αὐτῆς βοσκῆς ὅπου καὶ τὰ ἀτυχήματα, ἀπέδειξε τεραστίας διαφορὰς εἰς περιεκτικότητα Νιτρικῶν ἁλάτων ἀπὸ φυτοῦ εἰς φυτὸν (ἀπὸ ἰχνῶν μέχρι 10,3 %), πράγμα, ὡς λέγουν οἱ Σ., γνωστὸν ἀπὸ παλαιοτέρας ἐρεύνας.

Πειραματικῶς οἱ Σ. ἐπέτυχον, δι' ἀποκλειστικῆς χορηγήσεως τοῦ φυτοῦ εἰς 2 μόσχους, τὴν ἀναπαραγωγὴν τῶν συμπτωμάτων καὶ κυρίως τὴν αὔξησιν τῆς Μεθαιμοσφαιρίνης τοῦ αἵματος. Διὰ τῆς διακοπῆς τῆς χορηγήσεως τὰ συμπτώματα ὑπεχώρησαν ταχέως καὶ οὕτω δὲν ἐνηργήθη νεκροψία.

Ἐν τέλει ἀναφέρουν ὅτι καὶ ἄλλα φυτὰ συσσωρεύοντα Νιτρικὰ ἅλατα εἶναι γνωστὰ ὡς προκαλοῦντα δηλητηριάσεις. Μεταξὺ τούτων συνηθέστερα εἶναι, λέγουν, ὁ σανὸς βρώμης καὶ τὸ Βλίτο (Amaranthus retroflexus). Ἐπίσης ὁ ψεκασμὸς διὰ Ζιζανιοκτόνων αὐξάνει τὴν περιεκτικότητα ἐνίων φυτῶν εἰς Νιτρικὰ ἅλατα καὶ τὰ καθιστᾶ ἐπικίνδυνα.

Σημείωσις. Τὸ «Γαϊδουράγκαθο» καὶ τὸ «Βλίτο» εἶναι εἰς συχνότητα, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, τὰ ὑπ' ἀριθ. 1 φυτὰ τοῦ τόπου μας. Τὸ

πρῶτον εἰς τὰς παρυφὰς τῶν ὁδῶν καὶ χανδάκων καὶ τὸ δεύτερον εἰς καλλιεργούμενα ἐδάφη μὲ ἄφθονον κόπρον. Ἡ ὀνομασία Γαϊδουράγκαθο δίδεται καὶ εἰς ἄλλα φυτὰ ἐκ τῶν ὁποίων τὸ S.M. διακρίνεται μακρόθεν ἀπὸ τὰς λευκὰς «φλέβας» τῶν φύλλων του αἵτινες συνοδεύουν τὰ νεῦρα αὐτῶν. Οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὴν Βοτανικὴν δύνανται ἐπὶ πλέον νὰ προσέξουν καὶ τοὺς ἑξῆς χαρακτῆρας του: Τὰ φύλλα περιβάλλουν τὸν βλαστὸν μὲ λοβοὺς στρογγύλους. Τὰ ἐξωτερικὰ καὶ μεσαῖα Βράκτια τῶν Κεφαλίων εἶναι διεσταλμένα ὡς φύλλα, ἀκανθωτὰ εἰς τὴν παρυφήν των καὶ ἀπολήγοντα εἰς κέντρον. Τὰ ἐσωτερικὰ Βράκτια δὲν φέρουν κέντρα, φέρει ἐπίσης τὴν ὀνομασίαν «Γομαρογκάγκανο» (Μακεδονία) καὶ «Σκαμπάφυλλο» (Θράκη). Ἡ ὀνομασία Βλίτο δίδεται εἰς διάφορα εἴδη τοῦ γένους (Amaranthus) ὧν συνηθέστερον εἶναι τὸ ἐν λόγῳ retroflexus. Χαρακτηριστικὸν αὐτοῦ εἶναι ἡ ἐρυθρὰ ρίζα του.

Δηλητηριάσεις ἐκ τοῦ πρώτου εἰς βοοειδῆ συνηντήσαμεν πολλάκις ἐν Μακεδονίᾳ, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὰς ἀρχὰς ἀνοίξεως ὅτε τὰ φυτὰ εἶναι μὲ μικρὸν ἢ χωρὶς στέλεχος. Τότε καταναλίσκονται ὑπὸ τῶν ζώων μὲ μεγαλυτέραν ὄρεξιν πιθανῶς λόγῳ τῆς τρυφερότητός των ἢ καὶ τῆς σπάνιος τῆς λοιπῆς χλόης. Ἡ διάγνωσις τοῦ αἰτίου δὲν ὑπῆρξε ποτὲ δύσκολος χάρις εἰς τὸ ἀναμνηστικόν. Συχνότερον τὰ ἀτυχήματα ἐπέρχονται εἰς ζῶα περιωρισμένα εἰς τὰ ὁποῖα ἐχορηγήθη μεγάλη ποσότης φυτῶν συλλεγέντων ὑπὸ τοῦ κατόχου των, ἀραιώτερον δὲ εἰς ζῶα βοσκήσαντα τὸ φυτόν. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐλλείπουν πληροφορίαι, ἡ ἁπλὴ ἐξέτασις τοῦ περιεχομένου τῆς μεγάλης κοιλίας ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ φυτοῦ ἀπὸ τὰς λευκὰς «φλέβας» του.

Συνήθως καλούμεθα πολὺ ἀργά. Σπανίως εἴχομεν τὸν καιρὸν νὰ ἐπέμβωμεν διὰ συμπτωματικῆς θεραπείας (καθαρτικόν, ἀναληπτικά). Ἡ ἔκβασις συνήθως ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν βαρύτητα τῶν συμπτωμάτων. Ἤδη, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἀνωτέρω δημοσιεύσεως, ἐνδείκνυται εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς ἡ κατὰ τῶν δηλητηριάσεων ἐκ νιτρικῶν ἁλάτων ἐνδεδειγμένη θεραπευτικὴ ἀγωγή, ἤτοι τὸ Κυανοῦν τοῦ Μεθυλενίου εἰς δόσιν 2 γραμμαρίων ἀνὰ 225 χιλιόγραμμα ζῶντος βάρους, ἐνδοφλεβίως καὶ εἰς διάλυσιν 2 ἢ καὶ 4 %. διηθημένον. Ἐκ παραλλήλου καὶ τὰ συνήθη τονωτικὰ καὶ Γλισχρασματώδη.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ «Βλίτο», εἶναι τοῦτο φυτὸν ὄψιμον ἀναπτυσσόμενον ἀργότερον ἀπὸ τὴν λοιπὴν χλόην καὶ ὡς ἐκ τούτου μὴ καταναλισκόμενον ἀποκλειστικῶς κατὰ τὴν ἄνοιξιν, ὡς συμβαίνει μὲ τὸ προηγούμενον. Ἀντιθέτως, κατὰ τοὺς μήνας τῆς ξηρασίας (Αὔγουστος, Σεπτέμβριος) ἀποτελεῖ τὴν κυρίαν τροφὴν τῶν βοοειδῶν, ὡς δύναταί τις νὰ κρίνῃ ἀπὸ τὴν κόπρον των ὅπου βρίθει, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τὸ χαρακτηριστικὸν ἐρυθροκίτρινον σπέρμα τοῦ φυτοῦ. Τὴν αὐτὴν ἔνδειξιν παρέχουν καὶ τὰ

ὕδατα πλύσεως στομάχων εἰς τὰ σφαγεῖα. Παρὰ ταῦτα οὐδεμίαν περίπτωσιν συνηντήσαμεν δυναμένην νὰ δώσῃ ὑπόνοιαν δηλητηριάσεως ἐκ Βλίτου. Πάντως δὲν ἀποκλείεται ὑπὸ ὡρισμένας συνθήκας νὰ καθίσταται καὶ τοῦτο ἐπικίνδυνον. Ι. Μακρίδης

POUL. J. et RAMPON R.: **Δοκιμαὶ θεραπείας τῆς γενικευμένης λεϊσμανιάσεως τῶν κυνῶν διὰ 4-4′ Diamidino 1-5 diphenoxypentane (Lomidine).** (Essais de traitement de la leishmaniose générale canine par le 4-4′ Diamidino 1-5 diphenoxypentane (Lomidine). Bul. Soc. Vet. de Zootechnie d' Algerie, Fasc. 2, Nos 3-4, 1954, p. 9-13.

Οἱ συγγραφεῖς προέβησαν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ εἰς σειρὰν δοκιμῶν θεραπείας τῆς γενικευμένης λεϊσμανιάσεως τῶν κυνῶν διὰ τῆς lomidine, ἅλατος τοῦ 4-4′ diomidino 1-5 diphenoxypentane, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ εἶναι dichlorhydrate, diméthane-sulfonate ἢ di-isothionate,

Ἡ lomidine ἐχορηγήθη εἰς κύνας πάσχοντας ἐκ λεϊσμανιάσεως—ἡ νόσος διεπιστώθη κλινικῶς καὶ ἐργαστηριακῶς—ἀπὸ τοῦ στόματος, ἐνδομυϊκῶς καὶ ἐνδοπεριτοναϊκῶς, ἀφοῦ προηγουμένως καθωρίσθη ἡ κατὰ χιλγρ. ζῶντος βάρους ἀνεκτὴ μεγίστη δόσις. Εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν οἱ ἐρευνηταὶ εἶχον ἐπιτυχίαν. Π.Ν.Δ.

Κ. ΤΑΡΛΑΤΖΗ, ΑΛ. ΣΠΑΗ καὶ ΑΧ. ΠΑΝΕΤΣΟΥ: **Ἡ μεταδοτικὴ ἀγαλαξία τῶν αἰγοπροβάτων καὶ ἡ διὰ χρυσομυκίνης θεραπεία αὐτῆς.** (L'agalaxie contagieuse des brebis et des chèvres. Essai de traitement par l'auréomycine. Annales de Méd. Vétérinaire de Bruxelles 1954, 7, 432-440).

Κατὰ τὰ ἔτη 1951-1952-1953 παρετηρήθη ἐπὶ τοῦ αἰγοποιμνίου τῆς Ἀν. Γεωπ. Σχολῆς νόσος βαρεῖα, θανατηφόρος προσβάλλουσα ἀποκλειστικῶς τὰ ἐρίφια καὶ χαρακτηριζομένη ἀπὸ πυρετόν, ἀνορεξίαν, ἀρθρίτιδας, ἐνίοτε ἐγκεφαλομυελίτιδα καὶ σπανίως κερατίτιδα.

Ὁ θάνατος ἐπήρχετο 3-4 ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκδηλώσεως τῆς νόσου.

Ἐκ τοῦ πύου τῶν ἀρθρώσεων, τοῦ αἵματος καὶ τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστῶν ἀπεμονώθη μικροοργανισμὸς παρουσιάζων πάντα τὰ γνωρίσματα τοῦ μικροβίου τῆς μεταδοτικῆς ἀγαλαξίας. Ἐν τούτοις ἐθεωρήθη σκόπιμος ἡ πειραματικὴ ἀναπαραγωγὴ τῆς νόσου ἡ ὁποία ἀπέβη ἐπιτυχὴς καθόσον ἡ ἔγχυσις καλλιεργείας τοῦ ἀπομονωθέντος μικροοργανισμοῦ εἰς ἀμνοὺς καὶ ἐρίφια ἐπέτρεψε τὴν ἀναπαραγωγὴν τυπικῆς ἀγαλαξίας εἰς τὰ χρησιμοποιηθέντα πειραματόζωα, ἐκ τῶν ἀλλοιώσεων τῶν ὁποίων ἀπεμονώθη ὁ αὐτὸς αἰτιολογικὸς παράγων.

Ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὴν προέλευσιν τῆς νόσου ταύτης ἥτις παρετηρήθη ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐπὶ τῶν ἐριφίων ἐνῶ αἱ ἐνήλικοι αἶγες ἦσαν φαινομενικῶς ὑγιεῖς, διεπιστώθη κατόπιν ἐρεύνης ὅτι ἡ ἀγαλαξία ὑφίστατο καὶ εἰς τὰς αἶγας ἀλλὰ ὑπὸ μορφὴν ἀβλιχρὰν χαρακτηριζομένην συνήθως ἀπὸ ἐφήμερον διακοπὴν τῆς γαλακτοπαραγωγῆς αὐτῶν. Ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν νοσουσῶν αἰγῶν ἀπομονώθη ὡσαύτως τὸ μικρόβιον τῆς ἀγαλαξίας.

Οἱ συγγραφεῖς ἔχοντες ὑπ' ὄψιν αὐτῶν ἀφ' ἑνὸς μὲν τὰς συχνὰς ἀποτυχίας τῆς διὰ Στοβαρσόλης θεραπείας, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν παρὰ τοῦ Χριστοδούλου καὶ Ταρλατζῆ διαπιστωθεῖσαν εὐπάθειαν, τοῦ συγγενοῦς πρὸς τὸ μικρόβιον τῆς ἀγαλαξίας μικροοργανισμοῦ τῆς νόσου τῶν οἰδημάτων τῆς Στύρτης, ἔναντι τῆς χρυσομυκίνης ἐχρησιμοποίησαν τὸ ἀντιβιωτικὸν τοῦτο εἰς τὴν ποσότητα τῶν 25 - 50 χιλιοστογρ. κατὰ χιλιόγραμμον ζῶντος βάρους ἡμερησίως εἰς δύο δόσεις χορηγουμένας ἀνὰ 12ωρον, ἐπιτυχόντες ἄριστα ἀποτελέσματα.

Σημειωτέον ὅτι καὶ ἡ «in vitro» ἐξέτασις τῆς εὐαισθησίας τοῦ μικροβίου τῆς ἀγαλαξίας ἔναντι τόσον τῆς Στοβαρσόλης, Νιτροφουραζόνης καί τινων Σουλφοναμιδῶν ὅσον καὶ διαφόρων ἀντιβιωτικῶν, ἐπεβεβαίωσε τὰ ἀνωτέρω, ἀποδείξασα ὅτι:

1) Ἡ Στοβαρσόλη, ἡ Νιτροφουραζόνη, ἡ Οὐροτροπίνη, ἡ Σουλφοθειαζόλη, ἡ Σουλφαμεζαθίνη καὶ ἡ Σολουθειαζομίδη εἶναι ἀδρανεῖς.

2) Ἡ Πενικιλλίνη ὁμοίως στερεῖται δραστικότητος ἔναντι τοῦ μικροβίου.

3) Ἡ Στρεπτομυκίνη κέκτηται μικράν τινα δραοτικότητα εἰς ποσότητα 12,5 γ κατὰ κυβ. ὑφ. καλλιεργείας, καὶ

4) Τὰ ἀντιβιωτικὰ εὐρέος φάσματος δράσεως Χρυσομυκίνη, Γαιωμυκίνη καὶ Χλωρομυκητίνη εἶναι λίαν δραστικὰ κατὰ τοῦ χρησιμοποιηθέντος μικροοργανισμοῦ.

Π. Δ.